

İLÂHÎ ADALET SÜRECİNDE ŞEFAAT VAR MI? (2)

(...düenden devam)

Allah râzı olduğı kullarına şefâ'at yetkisi verecektir. Hiç kuşkusuz Hz. Muhammed, Allah'ın râzı olduğı kulların başında gelir. Ama âdetâ şimdiden planlı bir şekilde insanların, bütün peygamberlere başvurup hiçbirinin şefâ'ate cesaret edemeyeceğini anladıktan sonra Hz. Peygamber'e başvuracakları ve Peygamber'in, bütün insanlığa şefâ'at edip hesabın başlamasını Allah'tan niyaz edeceği, bunun üzerine hesabın başlatılacağı şeklindeki sözleri, gerçekten Hz. Peygamber'in söylemiş olduğı, bu âyetler karşısında çok kuşkuludur. Ayrıca Kur'ân, Pey-gamber'e, başkalarının değil, kendisinin sonucunu dahi bilmediğini söylemesini emretmektedir:

"De ki: 'Ben türedi bir elçi değilim. Bana ve size ne yapılacağını da bilmem. Ben sadece bana vahyedilene uyuyorum ve ben apaçık bir uyarıcıdan başka bir şey değilim'." (Ahkaf: 9) Nitekim Hz. Peygamber'in, Osmân ibn Maz'ûn'un vefatı üzerine söylediğı şu söz de bunu açıkça ortaya koymaktadır:

"Osmân ibn Maz'ûn öldüğü zaman Osmân'ın kendi karısı: 'Cennet sana kutlu olsun ey Maz'ûn oğlu Osmân!' demiş. Allah'ın Elçisi (s.a.v.) kızgınca baktığı o kadına: 'Ne biliyorsun (cennete gideceğini)?' demiş. (Kadın): 'Ey Allah'ın Elçisi, senin şövalyen ve sahâbîndir' demiş. Allah'ın Elçisi: 'Vallahi ben Allah'ın Elçisiyim, ben bile bana (ve ona) ne yapılacağını bilmem!' demiş. Halk Osmân'ın durumuna acımıştır." (Buhârî, Cenaiz: 3, Ta'bir: 13; el-Fethu'r-Rabbani: 7/129)

Bakara Sûresi'nin: *"Şu günden sakının ki, o gün Allah'a dön-dürü-leceksiniz, sonra herkese kazandığı tastamam verilecek ve onlara hak-sızlık edilmeyecektir."*

meâlindeki: 254'n-cü âyetinde, âhiret mahke-me-sin-de fidyenin ve şefâ'atin olmadığı, hiç kimsenin fide veya iltimas yoluyla canını kurtaramayacağı vurgulanmaktadır. Bu âyette de şefâ'at olmadığı vurgulanmaktadır.

İlâhî Mahkeme esnasında hiç kimse suçluya arka çıkamaz ve buna cesaret edemez. Bir suçluyu affettirmeğe çalışmak da kimsenin haddi değildir. O esnâda peygamberler şefâat değil, tanıklık yapacaklardır.

Özetle: Şefâat vardır. Sadece Allah'ın izin verdiği, doğru sözlü Hak dostlarına şefâat yetkisi verilir. Bunlar da ancak Allah'ın râzı olduğu kullara şefâat edebilirler. Şefâat, İlâhî mahkeme esnasında herhangi bir suçluyu suçundan kurtarmak için yapılmaz. Çünkü mahkemeye çekilen kul, Allah'ın râzı olmadığı günâhkâr kuldur. *“Allah'ın râzı olmadığına kimse şefâat edemez”* (Necm: 26)

Şefâat, ancak İlâhî Mahkemede berâet eden, yahut hiç muhakeme edilmeden cennete giren, Allah'ın râzı olduğu kullara yapılacaktır. Bun-lara yapılan şefâat, peygamberlerin ve Allah dostlarının, onları yalnız bırakmayıp onlara arkadaş olması şeklindedir. Zaten şefaatin asıl anlamı da budur. Cennet yurdunda böyle ulu kişilerle beraber olmak, ne büyük bahtiyarlıktır!

“Kim Allah'a ve Elçi'ye itâ'at ederse işte onlar, Allâh'ın ni'met verdiği Peygamberler, Sıddîklar, Şehîdler (gerçeğin tanığı bilginler) ve Sâlihlerle beraberdir. Onlar da ne güzel arkadaşlardır!” (Nisa: 69)
